

vozování v dosavadním rozsahu s dosavadními prostředky (stroji, jak jest jich dnes nezbytně potřebí i k provozování malé živnosti, aby byla zachována schopnost soutěže. Výnos min. spravedl. z 2. června 1914 věstníku čís. 43). Jde o to, zda jsou exekuci podrobeny či z ní vyňaty zabavené stroje, jichž povinný používá k výrobě valch na prádlo, strojů na prádlo a pod., zda touto výrobou vystupuje rozsah dlužníkovy výroby z mezí daných pojmem malé živnosti, čili nic. Nižší soudy zjistily v tom směru na základě znalecova posudku, že dlužník vzhledem k svému venkovskému působišti musí, by uživil sebe a rodinu, zabývat se i výrobou strojů na prádlo a že ho nutno přes to považovati za maloživnostníka a že stroje ty jsou k provozu této jeho živnosti bezpodmínečně nutné. Jest proto přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že jsou tím splněny předpoklady § 251 čís. 6 ex. ř. ohledně těchto strojů.

Čís. 9031.

Soudce, konající u sborového soudu první rok, jest soudcem nalézacím. O odvolání do rozsudku pro zmeškání, vynesného soudcem řídicím první rok, rozhoduje tříčlenný senát, a to i v řízení o žalobě podle zákona o nekalé soutěži.

Jest porušením předpisu o doručování, ohlásil-li sice doručovací orgán uložení zásilky na poštovním úřadě ústně osobám bydlícím v sousedství a odevzdal jim též písemnou oznámku, neupevnil-li ji však na dveřích bytu (u vchodu do místnosti obchodní nebo živnostenské).

(Rozh. ze dne 14. června 1929, Rv I 1382/28.)

Soud první stolice vyhověl při prvním roku rozsudkem pro zmeškání žalobě podle zákona o nekalé soutěži. Odvolací soud nevyhověl odvolání, mimo jiné z těchto důvodů: Odvolatel uplatňuje proti napadenému rozsudku v první řadě zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. proto, že se doručení žaloby nestalo přesně podle § 106 c. ř. s., poněvadž doručovatel poštovního úřadu v T., nezanechav žalovanému výzvu v § 106 c. ř. s. předepsanou, ihned se pokusil o doručení náhradní podle §§ 102 a 103 c. ř. s. a ihned na to uložil žalobu u poštovního úřadu. Tvrdí, že následkem toho žalovaný, dozvěděv se o náhradním doručení až, když mu 23. února 1928 dodán byl rozsudek, neměl možnosti dostaviti se k prvnímu roku a že tímto nezákonným postupem jednak odňata byla možnost, před soudem projednávat, jednak že když soud na základě toho vydal rozsudek pro zmeškání, jest tu vada řízení (§ 477 čís. 4 a 9 c. ř. s.). Tyto výtky jsou liché. Zjistil soud odvolací z dopisu poštovního zřízence Václava R-a, že tento, maje žalobu doručiti a nezastihnuv žalovaného doma, pokusil se ho jeho domácími lidmi upozorniti, že má proň zásilku k vlastním rukám, že pak odpoledne, zase ho nezastihnuv doma, zanechal proň jeho domácími lidmi výzvu podle § 106 c. ř. s., že má býti doma příštího dne mezi 10. a 11. hod. dopoledne, a že, když tam příštího dne v ustanovenou hodinu přišel a žalovaného zase nezastihnul,

zase jeho domácím lidem pro žalovaného zanechal oznámku, vyplněnou v ten smysl, že žalobu ukládá u poštovního úřadu, kde si ji může žalovaný vyzvednouti, což i učinil, uloživ žalobu u poštovního úřadu. Ježto svědkové žalovaným vedení seznali, že se na věc nepamatují, tedy seznání svědka R-a vyloučiti nemohou, dospěl odvolací soud k přesvědčení, že si doručitel počínal a doručení náhradním způsobem se stalo přesně podle předpisu § 106 c. ř. s., že žalovanému možnost před soudem projednávati odňata nebyla, a že tu tedy není zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek i rozsudek prvního soudu jakož i předchozí řízení, počínajíc doručením žaloby a vrátil věc prvnímu soudu, by o žalobě znovu nařídil první rok a pak ji vyřídil.

Důvody:

Dovolatelka vytýká odvolacímu rozsudku neprávem zmatečnost podle § 503 čís. 1 a § 477 čís. 2 c. ř. s., již vidí v tom, že odvolací soud rozhodl o odvolání proti rozsudku, vydanému pro zmeškání podle § 396 c. ř. s. ve sporu o nekalé soutěži, v tříčlenném senátu, ačkoli pro takové spory, patřící podle § 21 zák. o nek. sout. výlučně před sborové soudy první stolice, prý neplatí § 7 a j. n. o projednávání sporů u sborových soudů samosoudcem, takže o odvolání, třebaže směřovalo proti rozsudku, vydanému členem sborového soudu konajícím první rok podle § 239 c. ř. s., měl rozhodovati senát pětičlenný. Názoru tomu nelze dáti za pravdu. Dovoláním nadhozenou otázku, zda pro spory podle zákona o nekalé soutěži platí též předpis § 7 a) j. n., netřeba v této souvislosti ani řešiti. Jde tu o rozsudek vyhlášený jediným soudcem (soudcem jednotlivcem) podle § 239 c. ř. s. Soudce ten je přes opačné mínění dovolatelovo »samosoudcem«, třebaže ho zákon tak nejmenuje, pravě, že se první rok koná před předsedou senátu nebo členem senátu, jemuž to předsedou bylo přikázáno. Soudce, konající první rok, je, jakž plyne z §§ 239 a násl. c. ř. s., soudcem nalézacím. Jeho samostatné postavení jako samosoudce jeví se jasně v tom, že pro usnesení jemu vyhrazená (§ 239 druhý odstavec c. ř. s.) neplatí předpis § 516 c. ř. s. a že může při prvním roku rozhodovati i ve věci samé rozsudkem, pro nějž platí všeobecné předpisy o oprávněném řízení. Právě-li § 8 j. n., že o odvolání z rozsudků sborových soudů první stolice, které byly vydány členem sborového soudu jako samosoudcem, rozhodují vrchní soudy v senátech tří soudců, platí to i pro rozsudky pro zmeškání podle § 396 c. ř. s. ve sporech pro nekalou soutěž, neboť, mluvě o samosoudci, nemá § 8 j. n. nic jiného na mysli, než soudce jednotlivce, jenž o věci jemu svěřené rozhoduje úplně samostatně jako soudní senáty.

Žalovaný vytýká však odvolacímu soudu právem mylné rozřešení otázky zmatečnosti podle § 503 čís. 1 c. ř. s., již jest spatřovati v tom, že žalovanému byla možnost, na soudě projednávati, odňata nezákonným postupem při doručení žaloby (§ 477 čís. 4 c. ř. s.). Odvolací soud zjistil, že doručující orgán, nezastihnuv žalovaného přes řádné vyzvání

podle § 106 c. ř. s. v určený čas v jeho bytě, jeho domácím lidem zanechal pro žalovaného oznámku podle § 104 c. ř. s., že žalobu ukládá u poštovního úřadu, kde si ji žalovaný může vyzvednouti, což i učinil, uloživ žalobu u poštovního úřadu. Tento postup doručovacího orgánu nevyhovuje předpisu § 104 c. ř. s. Podle něho musí se náhradní doručení uložení státi tak, že se uložení ohlásí písemnou oznámkou upevněnou na dveřích bytu nebo na dveřích u vchodu do místnosti obchodní nebo živnostenské, a podle možnosti také ústním sdělením osobám v sousedství bydlícím. Doručující orgán ohlásil sice uložení ústně těmto osobám a odevzdal jim také písemnou oznámku, ale neupevnil ji na dveřích bytu, jakž zákon výslovně nařizuje. Předpisy o doručení jsou rázu donucovacího. Každé jejich porušení má v zápětí neplatnost doručení. Soudy nejsou oprávněny, přesné šetření těchto norem promíjeti. Nelze tudíž doručení žaloby míti za řádně provedené a, ježto na jevo nevyšlo, že žalovaný žalobu přes tuto závadu v doručení včas dostal, jest zjevno, že mu vadným postupem při doručování byla odňata možnost, na soudě projednávat. Bylo proto celé řízení v obou stolicích od doručení žaloby jakož i rozsudky na jeho základě prohlášené zmatečné.

Čís. 9032.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Bylo-li posunováno přes přejezd silnice bez dostatečného bezpečnostního opatření, ač zřizenci posunujícího oddílu vlaku pro vagony sepnuté na vedlejších kolejích neměli rozhledu na silnici a na blížící se překážku, jde o příhodu v dopravě.

Železniční podnik ručí zásadně i tenkrát, když příhoda v dopravě nebyla jedinou bezprostřední příčinou úrazu. Přichází tu v úvahu i spoluzavinění poškozeného (§ 1304 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 14. června 1929, Rv I 1458/28.)

Vůz žalobcův srazil se, přejížděje vlečnou dráhu, s posunující lokomotivou, při čemž byl žalobce poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze uznal procesní soud první stolice důvodem polovicí po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany. Důvody: Ve věci samé záleží na tom, zda jde v souzeném případě o příhodu v dopravě čili nic. Ve směru tom dlužno si uvědomiti, že příhodou v dopravě po rozumu § 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. jest událost, přihodivší se proti pravidlu, proti normálnímu provozu, která sama o sobě jest způsobilá člověka poškoditi neb usmrtiti a udála se mimo osobu zraněného a, jakmile skutečně způsobila tělesné poškození neb usmrcení člověka, může odůvodniti použití zákona o povinném ručení železnic. Jakmile jest tedy zjištěna příhoda v dopravě v tomto smyslu, jest dráha povinna k náhradě škody a netřeba dále žalobci prokazovati zavinění dráhy, ježto platí vždy domněnka podle § 1 cit. zák., že dráha příhodu zavinila, proti čemuž se dráha může brániti